

Sygn. akt XXIV GW 426/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Katowicach XXIV Wydział Własności Intelektualnej

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Jarosław Antoniuk

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Edyta Zając

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2022 r. w Katowicach na rozprawie

sprawy z powództwa Związku (...) z siedzibą w W.

przeciwko Laboratorium (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością F. Hotel Business (...) z siedzibą w K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.593,53 zł (tysiąc pięćset dziewięćdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt trzy grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 maja 2021 r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.117,00 zł (tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 900,00 zł (dziewięćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sędzia Jarosław Antoniuk

Sygn. akt XXIV GW 426/21

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 czerwca 2022 r.

Powód Związek (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Laboratorium (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwoty 1.539,53 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 maja 2021 r. Ponadto, powód wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w wysokości 200 zł i zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W dniu 29 listopada 2021 r. wydano w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem pozwu.

Pozwany w ustawowym terminie wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego obliczonymi według norm przepisanych oraz kosztem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powód Związek (...) z siedzibą w W. jest stowarzyszeniem, które ma na celu m.in. ochronę i zbiorowe zarządzanie prawami producentów fonogramów i wideogramów (dane powoda w rejestrze stowarzyszeń Krajowego Rejestru Sądowego – informacji powszechnie dostępne w rozumieniu art. 228 § 2 k.p.c.).

Decyzją z dnia 5 marca 2003 r. (DP. (...)024/482/02/ik) Minister Kultury, zmieniając decyzję Ministra Kultury i Sztuki z dnia 1 lutego 1995 r. zmienioną decyzją z dnia 13 sierpnia 1998 r., udzielił powodowi zezwolenia na zbiorowe zarządzanie prawami pokrewnymi do fonogramów i wideogramów w tym do pobierania wynagrodzenia m.in. na polu eksploatacji odtwarzanie (informacje powszechnie dostępne w rozumieniu art. 228 § 2 k.p.c.).

Powód i pozwany jako użytkownik w dniu 17 marca 2009 r. zawarli umowę zatytułowaną „umowa generalna (...)”, której przedmiotem było określenie wysokości oraz warunków płatności wynagrodzenia z tytułu odtwarzania przez użytkownika fonogramów i wideogramów muzycznych w restauracji, pokojach hotelowych i (...) (§ 1 i 3 umowy). Umowa została zawarta na czas nieokreślony, z możliwością wypowiedzenia z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Umowa obowiązywała od dnia 1 marca 2018 r. (§ 10 pkt 1 i 2, § 12). Strony ustaliły miesięczne wynagrodzenie z tytułu odtwarzania fonogramów i wideogramów muzycznych w wysokości 153,75 zł za jeden miesiąc po uwzględnieniu rabatu, zaś stawki te podlegały waloryzacji każdego roku stosownie do średniorocznego wskaźnika wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych publikowanego przez GUS za ostatni rok (§ 4 pkt 1 i 2). Zgodnie z umową, użytkownik zobowiązany był przekazywać wynagrodzenia w drodze przelewu bankowego w okresach kwartalnych do 21 dnia miesiąca następującego po kwartale, którego dotyczyło rozliczenie (§ 6 pkt 1) (umowa z dnia 17 marca 2009 r. – k. 5).

Powód wystawił pozwanemu jako nabywcy fakturę VAT tytułem opłat za odtwarzanie fonogramów zgodnie z powyższą umową na kwotę 1.539,53 zł za okres od dnia 16 marca 2020 do dnia 28 lutego 2021 r. z terminem płatności w dniu 30 kwietnia 2020 r. (faktura VAT nr (...) z dnia 10 marca 2020 r. – k. 6).

W związku z powszechnie obowiązującymi przepisami działalność gospodarcza pozwanego podlegała ograniczeniom, co skutkowało zmniejszeniem jego przychodów (dowód z zeznań świadka Z. K. – k. 88, dowód z zeznań świadka M. F. – k. 89).

Ustalając powyższy stan faktyczny, Sąd oparł się na dokumentach szczegółowo wskazanych przy każdej z okoliczności. Dokumentom tym należało przypisać walor wiarygodności, ponieważ ich autentyczność, prawdziwość i treść nie zostały podważone, zaś na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału Sąd nie uznał, aby ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności mogące z urzędu budzić co do nich wątpliwości. Sąd oparł się także częściowo na dowodach z zeznań świadków, gdyż brak było podstaw do kwestionowania ich prawdziwości.

Sąd oddalił wniosek powoda o zobowiązanie pozwanego do złożenia do akt sprawy wyciągu z ksiąg rachunkowych wydany z art. 248 k.p.c., albowiem fakty, na których okoliczność mógłby być przeprowadzony dowód z tych ksiąg, nie były istotne dla rozstrzygnięcia sprawy sprowadzającej się w istocie do ustalenia prawidłowej wykładni art. 151 ustawy z dnia 7 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 374 z późn. zm., zwanej dalej „ustawa COVID-19”)

Należało mieć też na uwadze, że Sąd, dokonując oceny zgromadzonego materiału zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, w tym wyjaśnień informacyjnych stron, oświadczeń, zarzutów przez nie zgłaszanych, jak i ich zachowania się w trakcie procesu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1999 r., sygn. akt I PKN 632/98, LEX nr 39960).

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Powód dochodził zapłaty należności przypadających mu na mocy umowy z dnia 17 marca 2009 r. określającej warunki i wysokość wynagrodzenia za korzystanie z fonogramów i wideogramów w lokalach przedsiębiorstwa pozwanego. Pozwany wskazywał, że na skutek wprowadzenia powszechnych zakazów i ograniczeń w prowadzeniu działalności gospodarczej z uwagi na ogłoszenia stanu epidemii, został zmuszony do zawieszenia prowadzenia działalności dotyczącej hotelu, restauracji i (...), a istotą sporu między stronami w niniejszym postępowaniu jest wykładnia przepisu art. 151 ust. 1 pkt 1 ustawy COVID-19. W ocenie pozwanego przedmiotowy przepis art. 151 ust. 1 pkt 1 ustawy COVID-19, w pierwotnym brzmieniu, w sposób wyraźny wskazuje, że ustawodawca zdecydował się zwolnić z obowiązku wnoszenia opłat przedsiębiorców w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii i z tego też powodu pozwany nie miał i nie ma obowiązku wnoszenia opłat za okres od dnia 14 marca 2020 r. (ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego) do dnia 16 grudnia 2020 r. (wejście w życie znowelizowanego art. 151 ust. 1 pkt 1 ustawy COVID-19).

Zgodnie z art. 94 ust. 4 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1062, zwanej dalej „pr.aut.”), bez uszczerbku dla praw twórców lub artystów wykonawców, producentowi fonogramu lub wideogramu przysługuje wyłączne prawo do rozporządzania i korzystania z fonogramu lub wideogramu w zakresie zwielokrotniania określonej techniki, wprowadzenia do obrotu, najmu oraz użyczenia egzemplarzy, publicznego udostępniania fonogramu lub wideogramu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym.

Przepis art. 94 ust. 5 pr.aut. stanowi, że w przypadku nadawania, reemitowania lub odtwarzania wprowadzonego do obrotu fonogramu lub wideogramu, producentowi przysługuje prawo do stosownego wynagrodzenia.

Zgodnie z art. 104 pr.aut. w brzmieniu do dnia 18 lipca 2018 r., organizacjami zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi są stowarzyszenia zrzeszające twórców, artystów wykonawców, producentów lub organizacje radiowe i telewizyjne, których statutowym zadaniem jest zbiorowe zarządzanie i ochrona powierzonych im praw autorskich lub praw pokrewnych oraz wykonywanie uprawnień wynikających z ustawy. Według art. 107¹ ust. 1 i 2 pr.aut., w brzmieniu obowiązującym do dnia 18 lipca 2018 r., organizacje zbiorowego zarządzania mogą zawierać porozumienia dotyczące udzielania licencji na korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych oraz poboru wynagrodzeń z tytułu tego korzystania na zasadach określonych w tych porozumieniach, zaś organizacje zbiorowego zarządzania zawierają porozumienia dotyczące wspólnego poboru wynagrodzeń za korzystanie z przedmiotów praw pokrewnych na polu eksploatacji odtwarzanie, na zasadach określonych w tych porozumieniach i zatwierdzonych tabelach wynagrodzeń.

Zgodnie natomiast z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 15 czerwca 2018 r. o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1293, zwanej dalej „u.z.z.”), organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi zbiorowo zarządza prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi na podstawie umowy o zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, umowy o reprezentacji, ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych lub niniejszej ustawy, w zakresie udzielonego zezwolenia. Według art. 5 ust. 1 u.z.z., domniemywa się, że organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi w zakresie udzielonego jej zezwolenia oraz posiada legitymację procesową w tym przedmiocie.

Według art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie procesowym zasada ta została wyrażona w art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przepisy te nie mogą być jednak rozumiane w ten sposób, że ciężar dowodu zawsze spoczywa na powodzie. W razie bowiem sprostania przez powoda ciężącym na nim obowiązkiem dowodowym na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 stycznia 2012 r., sygn. akt I ACA 1489/11, Lex nr 1236067; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt III APa 10/14, Lex nr 1488579; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 lutego 2015 r., sygn. akt VI ACA 693/14, Lex nr 1680070).

Tym samym w niniejszej sprawie to na powódzie spoczywał obowiązek wykazania faktu zawarcia umowy oraz naliczenia wynagrodzenia zgodnie z jej postanowieniami. Powód obowiązkowi temu sprostał, przedłożył bowiem umowę z dnia 17 marca 2009 r., fakturę potwierdzającą istnienie należności, jakie w spornym okresie winien był na jego rzecz uiścić pozwany oraz wykazał, że wynagrodzenie zostało naliczone zgodnie z postanowieniami umowy z dnia 17 marca 2009 r.

Argumentacja pozwanego dotycząca art. 15l ustawy COVID-19 nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przepis art. 15l ustawy COVID-19 w pierwotnym brzmieniu stanowił w ust. 1, że w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, od przedsiębiorców w rozumieniu art. 4 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców wstrzymuje się pobieranie 1) wynagrodzeń dla organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi wynikających z umowy, której przedmiotem jest korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie, a wynagrodzenia te nie są określane jako wprost zależne od faktycznego przychodu lub dochodu tego podmiotu za świadczenie przez niego usług w danym okresie 2) opłat abonamentowych, o których mowa w ustawie z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1801 oraz z 2020 r. poz. 383), jeżeli spełniają one łącznie warunki określone w ust. 2, zgodnie z którym warunkami skorzystania z wstrzymania poboru wynagrodzeń i opłat, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, są: 1) świadczenie przed wejściem w życie niniejszej ustawy przez przedsiębiorcę usług w miejscu, które umożliwia zapoznanie się przez jego klientów z utworami lub przedmiotami praw pokrewnych; 2) bycie płatnikiem wynagrodzeń i opłat, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2; 3) uiszczenie wynagrodzeń i opłat, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, za okresy rozliczeniowe przypadające przed dniem 8 marca 2020 r.

W brzmieniu obowiązującym od dnia 16 grudnia 2020 r. art. 15l ustawy COVID-19 stwierdza zaś w ust. 1, że od przedsiębiorców w rozumieniu art. 4 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców przez okres, w którym obowiązuje zakaz prowadzenia działalności na podstawie art. 46a i art. 46b pkt 1-6 i 8-12 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, wstrzymuje się pobieranie: 1) wynagrodzeń dla organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi wynikających z umowy, której przedmiotem jest korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie, a wynagrodzenia te nie są określane jako wprost zależne od faktycznego przychodu lub dochodu tego podmiotu za świadczenie przez niego usług w danym okresie, 2) opłat abonamentowych, o których mowa w ustawie z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1689), jeżeli spełniają one łącznie warunki określone w ust. 2, zgodnie z którym warunkami skorzystania z wstrzymania poboru wynagrodzeń i opłat, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, są: 1) świadczenie przed wejściem w życie niniejszej ustawy przez przedsiębiorcę usług w miejscu, które umożliwia zapoznanie się przez jego klientów z utworami lub przedmiotami praw pokrewnych; 2) bycie płatnikiem wynagrodzeń i opłat, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2; 3) uiszczenie wynagrodzeń i opłat, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, za okresy rozliczeniowe przypadające przed dniem 8 marca 2020 r.

Z kolei zakazy prowadzenia działalności gospodarczej przez pozwanego w okresie objętym pozwem, tj. od dnia 16 marca 2020 r. do dnia 28 lutego 2021 r. regulowane były przez rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 31 marca 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. poz. 566 z późn. zm.), rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. poz. 658 z późn. zm.), rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 kwietnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. poz. 697 z późn. zm.), rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 maja 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. poz. 792 z późn. zm.), rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 maja 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. poz. 878 z późn. zm.), rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 maja 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. poz. 964 z późn. zm.), rozporządzenie Rady

Ministrów z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. poz. 1066 z późn. zm.), rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 sierpnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. poz. 1356 z późn. zm.), rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 października 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. poz. 1758 z późn. zm.), rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 listopada 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. poz. 2091), rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 grudnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. poz. 2132), rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. poz. 2316 z późn. zm.) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 lutego 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (t.j. Dz. U. poz. 447 z późn. zm.).

Sąd nie podziela stanowiska wyrażonego przez pozwanego, zgodnie z którym poprzez pojęcie wstrzymania poboru wynagrodzeń dla organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi rozumieć należy umorzenie opłat na rzecz tychże organizacji.

W ustawie COVID-19 prawodawca w art. 15l posługuje się zwrotem „wstrzymuje się pobieranie”, jednakże już w art. 15gj sięga po „do umarzania (...) spłat należności”, w art. 15zzze po „należności pieniężne (...) mogą być umarzone”, w art. 15zzzg po „należności te mogą być umarzone”, w art. 15zzzb ust. 1 pkt. 1 po „(...) starosta z urzędu albo na wniosek przedsiębiorcy może umorzyć w całości albo w części należności z tytułu zwrotu części dofinansowania” czy w art. 15zzzd ust. 7 po „pożyczka wraz z odsetkami podlega umorzeniu (...)”. W tym miejscu przypomnieć należy, że zgodnie z § 10 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 283) do oznaczenia jednakowych pojęć używa się jednakowych określeń, a różnych pojęć nie oznacza się tymi samymi określeniami. Zasada wyrażona w § 10 jest najważniejszym i najbardziej znanym elementem tzw. zasady konsekwencji terminologicznej i służy realizacji tak ważnych zasad, jak zasada komunikatywności, zasada precyzji czy zasada adekwatności przepisów prawnych oraz stanowi odbicie dwóch zasad wykładni stosowanych powszechnie przez polskie sądy - zakazu wykładni synonimicznej i zakazu wykładni homonimicznej (por. G. Wierczyński [w:] Komentarz do rozporządzenia w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” [w:] Redagowanie i ogłaszanie aktów normatywnych. Komentarz, wyd. II, Warszawa 2016, § 10, LEX/el.). Nie można wobec powyższego przyjąć, aby ustawodawca posługiwał się określeniami „wstrzymuje się pobieranie” oraz np. „podlega umorzeniu”, by oznaczyć jednakowe pojęcia, a zatem wstrzymanie pobierania wynagrodzeń na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania nie oznacza umorzenia opłat z tego tytułu.

Do takiego wniosku prowadzić musi także sama definicja słowa „wstrzymywać” w języku naturalnym, zgodnie z którą słowo to oznacza m.in. „odłożyć coś na później, zaniechać czegoś na pewien czas, nie pozwolić sobie na coś” (por. „<https://sjp.pwn.pl/slowniki/wstrzymywa%C4%87.html>”). Przyjąć zatem należy, że „wstrzymuje się pobór” oznacza jedynie, że pobór ten zostaje na pewien czas zaniechany, przy czym istotne dla rozumienia art. 15l ustawy COVID-19 jest także, że wstrzymuje się jedynie sam pobór, rozumiany jako czynność techniczna, nie niweczy się zaś obowiązku.

Nadmienić przy tym trzeba, że Sąd podziela pogląd komentatora przywołanego przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty jedynie w tej części, w której trafnie podnosi on, że przyjęcie interpretacji, przez Sąd stanowczo odrzuconej, art. 15l ustawy COVID-19 jako zawierającego instytucję zwolnienia z obowiązku uiszczania wynagrodzeń dla organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi stanowi ingerencję ustawodawcy w umowy zawierane przez organizacje zbiorowego zarządzania z użytkownikami i budzi wątpliwości natury konstytucyjnej, w szczególności w zakresie pozbawienia organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi oraz twórców, reprezentowanych przez te organizacje ich dochodów, gdyż wynagrodzenia te nie są bowiem daninami publicznymi w przeciwieństwie do opłat abonamentowych (por. M. Ostrowski [w:] K. Szmid (red.), Ustawa o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem,

przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. Komentarz, art. 10, uwaga 3, Legalis).

Skoro zatem pozwany wbrew umowie i art. 354 k.c. nie wykonał zobowiązania zgodnie z jego treścią, żądanie powoda należało uznać za zasadne zarówno, co do zasady, jak i wysokości.

Z tych też powodów Sąd orzekł jak w pkt. 1 wyroku.

W kwestii odsetek ustawowych za opóźnienie, których powód dochodził od dnia 1 maja 2021 r., wskazać należy, że w okresie objętym pozwem prowadzenie usług hotelarskich i działalności polegającej na przygotowywaniu i podawaniu posiłków i napojów gościom siedzącym przy stołach lub gościom dokonującym własnego wyboru potraw z wystawionego menu, spożywanych na miejscu hotelowe zostały otwarte zgodnie z § 9 ust. 7 i 15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 maja 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. poz. 861 z późn. zm.) stało się dopuszczalne od dnia 8 maja 2021 r., a zatem zgodnie z art. 151 ustawy COVID-19 możliwy był pobór wynagrodzenia na rzecz powoda, a zatem pozwany pozostawał w zwłoce dopiero od dnia 9 maja 2019 r., a do dnia 8 maja 2021 r. roszczenie powoda nie było wymagalne, stąd też Sąd w pkt. 2 Sąd oddalił powództwo w tej części, w której powód żądał zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1 maja 2021 r. do dnia 8 maja 2021 r.

W pozostałym zakresie o odsetkach ustawowych za opóźnienie od dochodzonych pozwem kwot orzeczono zgodnie z art. 481 § 1 i 2 zd. 1 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych.

O kosztach postępowania orzeczono w pkt. 3 wyroku zgodnie z art. 98 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony oraz zgodnie z art. 100 zd. 2 in principio k.p.c., według którego Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania, gdyż powód uległ jedynie co do odsetek ustawowych za opóźnienie i to jedynie w zakresie kilku dni. Na koszty postępowania obciążające pozwanego w łącznej kwocie 1.217,00 zł składały się kwota 900,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego powoda zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.), kwota 200,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 755 z późn. zm.) oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa zgodnie art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1923 z późn. zm.).

Sędzia Jarosław Antoniuk